

LIST KOMUNISTŮ A SYMPATIZUJÍCÍCH OKRESU Kladno
NOVINY STOLETÉ POKROKOVÉ TRADICE

Stanovisko klubu Stačilo!
k 5. jednání Zastupitelstva Středočeského kraje

Zastupitelé za Stačilo! konstatují, že

- veřejná doprava, s páteří železniční sítě, je pro Stačilo! zásadní veřejnou službou, která musí být prioritně zafinancována bez zdražování a škrtů.
- zásadně nesouhlasí s předkládaným opětovným zdražením veřejné dopravy, tentokrát až o 30% (a ani s doprovázeným systémem valorizace ceny veřejné dopravy). Zdražení nejen dopadne na peněženky našich občanů, ale přispěje i k přesunu cestujících z vlaků a autobusů do aut, čímž bude ještě více zatížena silniční síť, ještě více se omezí plynulost dopravy. A to nejen u cestujících do Prahy a zpět, ale i u těch, co cestují do vedlejší obce v rámci jediného pásma. Dopady budou samozřejmě nejen ekonomické, ale i ekologické.
- plně podporují požadavky občanů Dobříšska a Mníšků, kteří poukazují na negativní dopady omezení železniční linky S88 v roce 2022 a požadují objednat plnohodnotný provoz linky S88 v celé délce trati 210 Praha-Dobříš ve všední dny i o víkendy v rozsahu minimálně 12 párů vlaků denně. Zastupitelé za Stačilo! se pokusí prosadit příslušné usnesení k tomuto bodu a dlouhodobě budou usilovat o další rozvoj této trati.
- vládnoucí koalice SPOLU a STAN ani na tomto zastupitelstvu nepředkládá systémovější návrh na podporu bytové výstavby, na podporu primární péče ani návrhy řešení dopadů dlouhodobého prognózovaného populačního vývoje.

Mír podle Berty von Suttner – i dnes aktuální výzva

Alfreda Berta von Suttner (1843–1914), rakousko-uherská pacifistka oceněná Nobelovou cenou za mír, ve svém nejslavnějším díle *Die Waffen nieder!* (*Složme zbraně!*) varovala před destruktivními důsledky války – především morálního a lidského rozměru. Tvrdila, že mír není pasivní stav, ale aktivní úsilí o dialog, empatii a spravedlivé uspořádání poměrů mezi státy a národy.

Berta von Suttner popisovala válku jako »hrozný stroj na ničení«, který proměňuje lidské bytosti v mechanické nástroje boje – a není vzdálená realitě, kdy státní moc vytváří tlak na militarizaci společnosti, technologický i finanční. Její přesvědčení o síle vzdělání, diplomacie a kulturní výměny zůstává i dnes inspirativní. Z ní by si měli vzít ponaučení nejen naši politici, ale všichni, kdo se snaží o mír.

Kritika přístupu prezidenta Petra Pavla: Chřestění zbraněmi jako krok k válce?

Prezident Pavel opakovaně zdůraznil nutnost zvyšování výdajů na obranu v EU, a to nejen na standardní úroveň 2 % HDP, ale výrazně nad ni. Tvrdí, že Evropa by měla působit jako silný a jednotný pilíř globální bezpečnosti. Snad právě proto inicioval vytvoření koalice ochotných, kteří jen řinčí zbraněmi a přizívají konflikt na Ukrajině. Připomíná, že Rusko může směřovat ke znovuobnovení imperiálních ambicí, podle něj by Západ měl v otázce Ukrajiny trvat na jasných hranicích. Této jeho pohádce ale nikdo nevěří. Zatímco je jisté důležité garantovat obranu, znepokojivé je, když rétorika státu připomíná »chřestění zbraněmi«: mobilizace vojenských prostředků jako hlavní nástroj řešení mezinárodních sporů může vést k eskalaci, nikoli k míru. Přehnané zbrojení často znamená přesměrování veřejných prostředků od školství, zdravotnictví či podpory civilního sektoru, což běžní občané často vnímají jako velice negativní. Logické je přeci chtít mír, nikoliv válku. Ideály Berty von Suttner vyzývají spíše k investicím do diplomacie, vzdělání a demokratických hodnot než do vojenského arzenálu, jak se o to snaží Petr Pavel Pávek, který nás neustále tahá do války. Navíc je přes svého rádce Koláře napojený na zbrojařskou lobby – firmu Colt.

Mezi diplomacií a militarismem: Kde je hranice? Prezident Pavel v jednom rozhovoru uvedl, že by pro Ukrajinu mohla přijít doba kompromisů, aby se ukončila válka dříve a minimalizovaly další ztráty. Pro někoho může být pragmatický přístup zdrženlivosti a diplomatického tlaku rozumný. Pro jiného však takové »ukázněné rozházení« militaristických kapacit signalizuje vůli prioritně sázet na hrozbu síly, nikoli na mezinárodní právo a dialog. Srovnáváme-li to s Bertou von Suttner: ta hlásala, že skutečná síla spočívá v chápání soudržnosti, svobody a solidarity. Opakovaně kritizovala militarismus jako slepou cestu. Pokud tedy soudruh generál prezident Pavel volá po zbraních, zůstává otázka, zda jeho přístup »chřestění zbraněmi« není snahou o trvalý mír, ale o trvalou válku. Tu, která prioritně vyhovuje vojenskoprůmyslovému komplexu. Jejímž je akcionářem.

Shrnutí a výzva k zamyšlení:

1. Národní zájem ≠ permanentní zbrojení. Od Berty von Suttner se můžeme učit, že bezpečnost a suverenity by se měly stavět na demokratických institucích, kulturní výměně a mezinárodní spolupráci – nikoliv pouze na vojenské síle.

2. Rétorika. Pokud hlava státu často opakuje, že je třeba silnější armádu a vyšší výdaje, vysílá signál podobně jako Petr Fiala, kterým nejen upevňuje zejména nákladnou vojenskou infrastrukturu, ale také politickou kulturu ovlivní směrem, který může eskalovat napětí.

3. Dialog jako alternativa. Pavel má pravdu, že bez jasných hranic a obrany nelze diplomaticky jednat. Ale stejně platí, že klidný dialog, transparentní spolupráce a vyjednávání jsou stabilnější cestou k míru než neustálé výstrahy v podobě vojenské převahy. Tomu ale gumový prezident nerozumí.

Závěrem - Berta von Suttner nás učí, že mír vyžaduje odvahu – nejen ozbrojenou, ale zejména morální. Prezident Petr Pavel, ač chce zaručit bezpečnost, se může dostat do pastí »chřestění zbraněmi«, které se spíše podobá signálu připravenosti k válce než pevného základu pro mír. Demokratická společnost by měla hledat cestu mezi odpovědnou obranou a aktivním diplomatickým úsilím: kdo chce žít v míru, musí být

připraven ne jen vyhrát, ale především ukončit spor s důstojností a lidskostí. Ano míru, ne válkám!

Jan Klán

Bitcoinová aféra. Jsme opět první!

Slavný německý dramatik Bertold Brecht napsal v roce 1928 podle předlohy Johna Gaye divadelní hru *Třígrošová opera* (*Žebrácká opera*). Ukázal v ní propojenost moci, peněz a zločinnosti. Ironizující formou to později vyjádřili Brdečka s Lipským ve svém *Limonádovém Joeovi*.

Zdalo se, že jde o nadsázku, tedy až do dneška. Naznačené spojení uvedených složek bylo totiž rázně odmítáno. Nikdo z mocných nemohl přece přiznat, jak je tomu ve skutečnosti, a tak vše halil takový Bilderberg, Rotary cluby a různé nadnárodní společnosti věnující se tzv. bohulibým činnostem. Nevýjímám ani církve. Připomínám známou kauzu Vatikánské banky, jež ukázala na praní špinavých peněz. Nikdy se však žádný stát zcela oficiálně nezapojoval do obchodování s podsvětím. Až dnes se i toto změnilo.

Můžeme být pyšní. Jsme to my, kdo prolomil dosavadní mlčení o dané skutečnosti. Dali jsme světu Husa, Komenského, Švejka, slovo robot, dali jsme Spojeným státům název jejich měny a Hitlerovi název pro jeho stranu, nedávno také i slovo *tunel* a dnes jsme aférou s bitcoinem odtajnilo spojení liberálního státu s organizovaným zločinem. Řešit ji bude paní Decroix, která je ze stejné strany jako ministr, jenž problém společně s dalšími členy vlády vytvořil. Také v takovém postupu jsme opět první. Není však třeba se bát, problém bude vyřešen ke spokojenosti. Vláda bude dál vládnout. Prezident může klidně potvrdit, že všechno bylo OK.

Proto myslím, že bychom měli panu Fialovi poděkovat. Nikdy totiž nikdo ve světě tolikrát necitoval jméno České republiky, jako v těchto dnech. Je tomu ovšem zásluhou nejlepší vlády, jakou jsme kdy měli, což nám již vícekrát připomněl premiér. Čest vám, pánové Fialo, Stanjuro, Blažku. Vaše jména se zapíší zlatým písmem do historie naší vlasti a stanou se učebnicovou položkou. Nikdo dodnes ve světě tak veřejně přímým důkazem totiž nepodpořil Brechtovo dílo.

Jaroslav Kojzar, iportal24

Začíná předvolební propaganda

Tak jsem se dozvěděl, že Piráti nabízejí svým voličům, pokud vyhraji volby, že zajistí bydlení pro všechny. Předseda Hříb a místopředsedkyně Sněmovny Richterová to slibují z billboardů. Premiér Fiala zase volá do zbraně a prohlašuje, že jde o všechno, a kdyby nevyhrál on a jeho stoupenci pak... Co pak? Dál nepokračuje. Strany, aby byly co nejbližší k úspěchu, si prý podle Seznamu najímají herce, aby ti kus své popularity přenesli i na ně. Europoslanec Turek už ví, že bude ministrem zahraničí, Vít Rakušan, že v čele ministerstva vnitra zůstane i nadále. I ministr Blažek si to myslel a ejhle – musel podat kvůli podivnému daru demisi. Lidovci se za slíbené posty zase snaží všechno zlé, co kdy na světě bylo, svěst na komunisty, ač s nimi byli před rokem 1989 po celých čtyřicet let ve vládních či vysokých parlamentních funkcích, a jak známo, ti, kteří *mají máslo na hlavě*, se novým vítězům snaží nejvíce zavděčit. Dnes proto nejenávisťněji prosazují, aby slovo *komunismus*, *jeho symboly*, byly prostě (sprostě?) zakázané. Zapomněli ovšem na to, že Pánbůh všechno ví a že vše se děje s jeho souhlasem. Také minulý režim, pokud platí to předešlé, musel tedy pocházet od Boha. Proto mu také sloužili?

Napadá mně v této souvislosti otázka: Které symboly mají tvůrci zákona na mysli? Srp a kladivo? Hvězdu? Rudý prapor? Oslovení *soudruhu*? Zaťatou pěst? Nechtěl bych být soudcem, jenž bude rozhodovat třeba o nošení znaku *heinekeny* na tričku, vztyčení vlajky s hvězdou nad vietnamským tržištěm nebo o zpěvákovi francouzské písni Internacionála. Ale, jak se zdá, způsob, jak potrestat neposlušné, se v případě učitelky z Prahy 6 již našel. Když je až nepříčetně aktivní státní zástupce, jak se v tomto případě ukazuje, také soudci se bojí, protože nepochybují o tom, že také většina z nich má zdravý rozum. Prostě guláš je hotov a často přináší své absurdity. Vládní strany jsou ovšem přesvědčeny, že zvítězí, protože na jejich straně je prý pravda, demokracie, evropské hodnoty a Zelenský na Ukrajině.

Všechno je úsměvné, protože jde vlastně o sliby, či vykládání z pomyslných karet anebo o vystavování účtů bez hostinského, tedy v tomto případě bez znalosti výsledku říjnových voleb. Vlastně bylo by, kdyby představitelé politických stran se při tom netvářili tak vážně.

Se zájmem jsem v této souvislosti přečetl knížečku *Bez cenzury*, kterou sepsal Lubomír Zaorálek. Týká se i ukrajinsko-ruského konfliktu. Má jiný názor, rozumnější než ostatní lidí politických stran, především těch, které zařazujeme mezi pravicové. Tím a svým sociálně jasným programem se SOCDEM opět zřejmě dostává do hry, i když volební preference to zatím nenaznačují. Jen snaha dostat se pod křídla ANO byla pro mne nepochopitelná. Vyvolávala dojem, že vůdcům strany jde jen o poslanecká křesla. Ostatně ani STAČILO! k této snaze není imunní, jak ukazuje strkanice o zařazení kandidátů a úletové tvrzení některých z nich, že seskupení nemá nic společného s radikální levicí. Sem mohu zařadit také Rajchlovo PRO, které, ač protiválečné, ústy svého místopředsedy veřejně podporuje agresivní NATO a tedy jeho válečná dobrodružství. Měl bych ovšem dodat, že ani SPD se nechce nechat vyřadit z boje o ministerská křesla. Ostatně, kdo by chtěl? Údajně se však už nyní na něčem dohodla s ANO. Ale na čem? Ostatně také Starostové, ač veřejně deklarují nenávisť k Babišově straně, nejsou prý nepřátelští k nápadu vládnout s ním a snad i s Motoristy, pokud se ti dostanou vůbec do Sněmovny. Je to ovšem zpráva pro voliče. Vládnout dál má stejný směr politiky, ale s jinými lidmi...

Jak jsem napsal. Zmatek nad zmatek. Guláš.

Zaorálek se ve zmíněné knížce ptá i po příčině konfliktu na východě Evropy. Zmiňuje také *anexi Krymu*. Vynechává však zmínku o tzv. nezákonném hlasování zdejších obyvatel, jak o tomto aktu tvrdí Brusel, a teprve následném návratu do Ruska, od něhož byl odtržen proti vůli zdejších obyvatel. Jenže, opravdu ono hlasování bylo

nezákonné? Jestliže převrat z Majdanu porušil tehdejší zákony Ukrajiny a byl uznán Unii a USA jako zákonný, pak nemohlo být protizákonné ani referendum konané vzápětí na poloostrově a vypsané zdejší místní vládou. Jeho výsledek byl jasný. Ten těžko mohli zmanipulovat svou armádou Rusové. Na Krymu totiž obyvatelé ruské národnosti tvoří většinu a i ti, kteří se před Majdanem hlásili k té ukrajinské, za svůj rodný jazyk většinou označovali ruštinu. Jejich předci byli doslova proti své vůli prodáni tehdejší Ukrajinské SSR Nikitou Chruščovem.

Jen na okraj: Podle průzkumu ukrajinské pobočky německé společnosti GfK z počátku roku 2015 jen 4 % obyvatel Krymu bylo proti připojení poloostrova k Ruské federaci. Také v Zaorálkové brožurce je tedy kus manipulace.

Na samém počátku mého zamyšlení jsem zmínil Piráty. Nemohu jinak, ale musím konstatovat, že v jejich heslu o dostupnosti bydlení je nemálo drzosti. Vždyť se tři roky podíleli na činnosti Fialovy vlády a dokonce zodpovídali za resort, který měl tento záměr zabezpečit. A výsledek? Neudělali v podstatě nic. Nakonec musel být jejich ministr dokonce odvolán, protože zmatek, který na resortu vytvořil, se bude napravovat zřejmě ještě několik let. Jeden Pirát Fialovi však zůstal. Ministr Lipavský. Také ten chce kandidovat na poslanecké křeslo, tentokrát za ODS. Za Piráty tedy nikoli. Utekl od nich. To víte, kariéra. Podle Fialy je to však nejlepší ministr zahraničí, jakého jsme vůbec kdy měli. Důvod? Je ochoten se za svou funkci upsat i ďáblu nebo Marťanům. Tedy pokud tady čerti či Marťané budou vládnout. Zatím stačí jeho absolutní vstřícnost k Evropské unii.

Zmíněné Fialovy billboardy nám mají sdělit, že když nevyhraje on, pak tady bude Boží dopuštění. Země ztratí svobodu, demokracii a zřejmě zdraží i pivo. Snad i od Boha se odkloní. Hrůza! Sám Fiala je věřící. Když doprovázel svého času Otu Habsburka a Berndta Posselta po moravských krajích, chodívali prý od kostela ke kostelu, od chrámu k chrámu. Byla to tehdy údajně záslužná akce. Oba páni si při tom mohli vybírat místo, kde jednou bude možné konat sudetoněmecký sraz. Zatím tu možnost nevyužili. Záměr se totiž, i když sondážní balónek byl vypuštěn, nesetkal s obecným pochopením, a tak se chodívá pod patronací brněnské radnice jen do Pohořelic k údajnému místu zmasakrovaných Němců. Zatím, i když bývalý primátor Brna Petr Vokřál, svého času místopředseda ANO, dnes Přísahy, takovému nápadu fandil. Podporu měl i z centra. Dokonce také od některých politiků z centra. Například Karla Schwarzenberga, jenž přece o sobě prohlásil, že je sudetský Němec.

Trochu se do vši volební propagandy také zapletly některé kauzy. Například Dozimetr, akce, která zasáhla dokonce střed Starostů. Zatím je ovšem u ledu. Nejde přece dehonestovat stranu ministra vnitra a předsedy vlivné strany. Stejně se neřeší ani podivný milion z Fialovy kampeličky. Anebo munice a drony od společnosti herce Vetchého pro Ukrajinu pod patronací generála Řehky. Dokonce bylo pokryto protizákonné zkoušení dodávek na vojenském cvičišti a protiprávně rozdány diplomatické pasy několika aktérům. Tím vlastně vláda odsouhlasila nezákonnosti. Proč? Šlo přece o vlastní lidi (do nich se nestřílí) a o zem, která je skoro alter ego té naší. Tu, i když se musí od úst utrhnout důchodcům a omezit zdravotní služby pro vlastní obyvatelstvo, musíme podporovat nejen naší municí a léky, ale také penězi. Kam a komu směřují, sice nevíme, ale kdo se tím chce zabývat, je proruským švábem. Půnklichť! Proto jsme pro návrh premiéra Merze potrestat Slovensko a Maďarsko za to, že nesdílí naši, tedy bruselskou a berlínskou pravdu. Tak se má postupovat! Tak přece kdysi postupoval i vegetarián Áda. Ty kauzy se tedy řešit zřejmě nebudou. Zato ta Babišova, jež je už k smíchu, ano. A běda, kdyby soudce předsedu ANO přece jen neodsoudil. Ten přece není náš, a tak se do nekonečna soudí, soudí a zase soudí. Kauza Babišovo Čapí hnízdo tak vejde do dějin českého a možná i evropského soudnictví.

A nakonec snad něco pro pobavení. Představte si, že poradce pana prezidenta, jinak prý také kandidát, tentokrát na funkci generálního ředitele České televize, pan Kolář, dostával z ČVUT statisíce jako expert v kauze, která neexistovala. Proč by je nebral, když někdo dává, že? Když na to přišli, odvolali rektora, ale pan poradce? Prezident rázně zakročil a zastal se ho. Takže na Hradě zůstává, on přece za nic nemohl. Dávali oni, ne on.

Tak. Konec meditování, které mě od billboardů dovedlo až ke zmíněným kauzám. Ale ono přece všechno se vším souvisí, není-liž pravda?

Jaroslav Kojzar

Vzpomínka na RETRO - TEPLO domova ?

Ve svých 73 letech na to bývalé teplo našich domovů nostalgicky vzpomínám. Pěkný byt v podnikovém bytě Kablo Kladno tzv. Káblováku. Za naším nevelkým činžákem kopec, kde jsme jako děti trávilý celá zimní odpoledne na saních, po domácku z bruslí vyrobených bobeh a dřevěných lyžích s bambusovými hůlkami. V teplákových soupravách, celí promrzlí, mráz pálil za nehty jako čert. Doma teplo.

Ve sklepení našeho domu vlastní kotelna, ve které topil starší pán, jmenoval se Kubíček. Topil koksem. Někdy v zimě dokonce i přetápěl, šaroval a když se asi trochu napil a kotel mu vyhasl, je pravda, že v bytech byla zima. To se však stávalo zřídka. Bez velkých finančních nákladů jsme si přitápěli tím "zlým" ruským, l e v n ý m plynem z trouby plynových kamen.

Když jsme si díky minulému režimu, s mnohými výhodnými půjčkami a svépomocí, postavili vlastní bydlení i tehdy jsme si mohli v zimě dopřávat teplo domova. Svobodně jsme topili nejprve uhlím, potom dřevem a skončili jsme na vytápění elektrinou. Při topením dřevem jsem běhala do kotelny a hrála si na kročehlavského, kablováckého pana topiče Kubíčka.

Po sametovém režimním převratu přišla do naší "svobodné země" pod francouzsko-německou kuratelou, GREENDEALOVÁ diktatura, buď hlučný VĚTRNÍK, který masakruje ptáky když migrují, anebo vytápění SOLÁRNÍMI PANELY. Venku zima, doma zima a v našem domě místo tepla domova, s námi přebývá skvoter dědeček Mraziček. Celou zimu jsem navlečená ve dvou vládou, MPA předepsaných svetrech, leč zima mnou stále lomcuje.

Marně vzpomínám na retro-teplo našich domovů, které k nám přicházelo z Kremlu. Jedovatý mráz k nám přichází z Pražského hradu, ze Strakovy akademie, z Bruselu a z Bílého domu Washingtonu.

Nepotřebujeme žádného vyfabulovaného vnějšího nepřítele, sami sobě dokážeme být skutečnými vnitřními nepřáteli. Den co den musím myslet na současné režimní bezdomovce. Celou zimu jsem myslela i na svého skvělého otce, který trpíc rakovinou říkával : "Já už bych se nechtěl dožít zimy", a to jsme ještě topili normálně naší temelínskou elektrinou. " Bůh Tě měl rád tati, zemřel jsi doma /což je sen mnohých umírajících/, byl teplý srpen. Já si občas také říkám to, co jsi si přál Ty. Rouhám se, já to vím. Nenávist našich vládních pánů nás sužuje zimou. Mám se snad těšit na to, až po smrti projdu tou žhavou ohnivou bránou, že se tam konečně dočkám svého vytouženého tepla ? Přisvojila a poopravila jsem si Shakespearův snad epitaf, nekrolog :"Už neděsí mě žhavá léta, už neděsím se krutých zim, má duše nyní k nebi vzlétá, kde najde věčný klid a MÍR".

Běda, není klidu a míru na zemi, ba ani v nebi, vše je v rukou kazimírů, co války by stále chtěli . Po cestě zloby a nenávisti stále lidstvo kráčí, zatímco satan se v pekle směje, andělé na nebi pláčí. Eva Dolejšová

LIBUŠÍN

Libušín je místo, které bylo osídlováno už od pravěku. V našem věku bylo osídlení tu menší, tu větší. Ke konci 19.století byl už díky uhlí městem, v roce 1961 zas jen obcí.

Dnes má už zase městský statut, má cca 3.600 stálých obyvatel. Střed města leží v proláklině, zástavba se rozpíná do okolních kopců. Nedílnou a památnou částí je ostrožna s kostelíkem sv. *Jiří*, poutní místo pro věřící. Město nemá průmysl, lidé převážně dojíždějí za prací. Rádi jsme tam chodili do cukráren. Místní koupaliště zaniklo v šedesátých letech minulého století. Plně ho nahradil přehražený Jiřský potok, (Svatojiřský potok, stávaly na něm dva mlýny). My jsme nu říkali „šmanták“ díky sousední haldě, z níž vytékal horký pramen. Do konce minulého století se na místě vtoku dalo koupat i v zimě. V létě byl rájem vodních radovánek pro děti.

Dnes je součástí města jako městský rybník, místem odpočinku a rybářů. Od roku 1991 se letos konal už 32.ročník „Bitvy“, vždy s jiným námětem.. Tisíce návštěvníků mohou shlédnout středověkou bitvu, boj o osadu, souboje rytířů, lukostřelbu, dobové tržiště a mnoho dalšího. Je to největší festival svého druhu u nás.

Kronikář Kosmas povýšil Libušín na místo nejvyšší důležitosti pro český národ. Zde měla bájná *Libuše* sídlit, soudit, poslat pro svého Přemysla, věštit slávu Prahy, zde

měla být i pohřbena. Kronikář Karla IV. Přibík Pulkava z Radenína sice vše od Kosmse převzal, ale děje umístil na Vyšehrad, ke kterému se přiklonili i naši národní obrozenci. Dnes víme, že Vyšehrad nemohl být svědkem žádných takových událostí, tehdy tam nebylo žádné osídlení. Dnes věříme vědě, především faktům, které dodává archeologie. Víme, že už v šestém století vznikla na ostrožně osada u starobylé kupecké cesty, později neopevněné hradiště kmene Čechů. Ve století desátém, asi za vlády Boleslava II. bylo zbudováno u nás nejrozsáhleší, dobře opevněné slovanské hradiště v šíři přes 12 hektarů. Chránilo kmenové území. Poslední obrannou roli sehrálo při vpádu Poláků do Čech za polského *Boleslava I. Chrabrého*, (syn Doubravky Přemyslovny), kolem roku 1000. Poté už se území Čechů rozšířilo natolik, že svůj obranný charakter hradiště ztratilo, zaniklo, protože už neměli Přemyslovci u nás soupeře. Libušín pak tvořily dvě osady - jedna v údolí, kterou osídlili zemědělci, druhá na bývalé ostrožně, kolem kostelíka sv. Jiří, který byl vybudován asi už v 10.století. Jiří je mimo jiné patronem rytířů, ochráncem víry- kostelík se stal poutním místem, asi tam jako obvykle došlo k nějakému zázraku.

Ve středověku bylo potřeba stále více železa – místní železné rudy se pálily v pecích s použitím dřevěného uhlí, možná občas i uhlím černým, které se tu a tam objevovalo na povrchu. Roku 1514 získali panství Libušín Martinicové .

Novou historii města začalo psát uhlí. Roku 1877 byla otevřen důl *Mayrau* ve Vinařicích, roku 1888 Jan, o dva roky později Max- po našem Maxovka směrem ke Kladnu, nakonec roku 1902 důl Schöller. Roku 1910 žilo v Libušíně víc než 5.000 osob. Byla zbudována škola a roku 1908 novogotický kostel sv. Prokopa. „Šelerka“ přesně o 100 let od svého vzniku ukončila slavnou Libušínskou uhelnou dobu. Dnes je město místem klidu, zahrádek a zahrádkářů , dobrým místem pro život rodin s dětmi. Pavel Hruban

Co čeká středočeskou dopravu? Zdražování a škrtý...

Koalice STAN a SPOLU na Zastupitelstvu Středočeského kraje 9. června protlačila svou těsnou většinou jednoho hlasu zdražení veřejné dopravy od 1. ledna 2026 až o 30 %.

Prý kvůli rostoucím nákladům. Prezentovaná podkladová studie k zdražování ale neřešila dopravu v kraji jako celek, neuváděla předpokládané dopady zdražení cen na růst individuální dopravy včetně souvisejícího většího poškození vozovek, neobsahovala ani dopady na již tak ucpané silniční tahy, na životní prostředí a nepočítala ani s demografickou studií kraje do roku 2050.

Občané, zejména ti, na které dopadne zdražení nejvíce, se nedočkali ani opozicí navrhovaných slev na jízdné, a tak je cestování bude stát i tisíce či desetitisíce (v případě větších rodin) korun ročně navíc. Koalice si prosadila navíc i mechanismus automatického zdražování každé dva roky.

Zastupitelstvo též vyslechlo občanskou iniciativu občanů Dobříšska a Mníšecka, kteří chtěli obnovit plný provoz vlaků na trati Praha – Dobříš (linka S88). Ten byl seškrtán od roku 2022 předchozí koalicí v rámci omezování provozu na 12 lokálních železničních tratí. Přes prokázaný růstový potenciál trati (opět i v souvislosti s předpokládaným demografickým vývojem) však koalice STAN a SPOLU návrh Stačilo! obnovit plný provoz S88 odmítla. Navíc avizovala další plánované škrtý na železničních tratích, které by měly být řešeny na podzim. Další ránu z milosti tak možná dostanou kromě úseku Praha – Dobříš i např. úseky Rakovník – Kralovice, Lužná u Rakovníka – Žatec, Slaný – Louny a Mělník – Mšeno – Mladá Boleslav. Vypadá to tedy, že blízká budoucnost nažene Středočechy ještě více do infarktových přecpaných kolon. Je možné tento proces ještě zastavit? Probíhá petice proti zdražování dopravy, na program zastupitelstva může téma zdražování dopravy vrátit 8. září. Čekají nás v říjnu také volby do Poslanecké sněmovny. A i ty mohou říci škrtům a zdražování této veřejné služby jasné Stačilo! Zdeněk Štefek

Komunisté myslí na budoucnost

Kalendáře na rok 2026 jsou již k dispozici na OV KSČM Kladno

Cena stálá – 70,- Kč

Zpravodaj OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 0e.mail ov.kladno@kscm.cz, WEB://http://kladno.kscm.cz
MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí